

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

» ROZHOVOR

Andrea Uváčiková

Ptaly se ALENA BRABCOVÁ a ADÉLA VYHNÁLKOVÁ

Kde jste studovala?

Studovala jsem volnou grafiku na Fakultě umění Ostravské univerzity na Katedře grafiky a kresby u prof. Zbyňka Janáčka. Z toho tři roky (bakalář) ve Zlíně na detašovaném pracovišti, které již neexistuje, a dva roky (magistr) v Ostravě. Mimo toho jsem byla dvakrát na půlroční stáži v Polsku. Poprvé to bylo v rámci magisterského studia na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku a pak jsem jela v rámci doktorského studia na Slezskou univerzitu v Katowicích. A v současné době ještě dodělávám v Brně na Masarykově univerzitě doktorské studium.
Věčný student :)

O co usilujete ve vaší výtvarné tvorbě?

To je hodně široká otázka. Jednou jsem jako dítě a tvorba je forma hry, kterou zkoumám banální věci kolem. Někdy zase jako autista, neustále se zvoleným tématem zabývám, byť na začátku ani pořádně nevím proč, až se tam ta odpověď na konci zjeví. A někdy taky ne. Ale myslím, že všechno vychází z touhy skutečně poznat alespoň tu malou část universa, se kterou se za svůj život máme možnost setkat. Myslím tím skutečně poznat, teda oprostít vnímání od naučených stereotypů, což asi ani není úplně možné...

Jak jste se dostala do Čech?

Do ČR jsem přišla cíleně za účelem studia v konkrétním ateliéru.

Co obnáší (nebo obnášela, nejsme si jisti, zda tam stále učíte) vaše práce na Masarykově univerzitě?

Na Masarykově univerzitě (Katedra výtvarné výchovy) jsem tři roky vyučovala uměleckou grafiku, zejména tisk z výšky, z hloubky a sítotisk. To zahrnovalo práci se studenty na dílnách, ale také technologii a historii grafiky. Tímto rokem zde budu končit doktorské studium a odvedu také svou poslední studentku ke státnicím, čímž skončím své působení na škole.

Černá, bílá nebo šedá?

Černá.

Auto, hromadná doprava nebo pěšky?

Hromadná doprava.

Hory, pláž nebo prales?

Pláž.

Panák, sklenička nebo püllitr?

Püllitr, ale jedině dobrého piva.

Pravěk, viktoriánská doba nebo První republika?

Chtěla jsem říct První republika, ale pak bych patrně zažila i válku takže dám přednost duchařským příběhům Viktoriánské Anglie.

Jaký máte pohled na současný vývoj grafického designu v České republice?

Nejsem teoretik, který se konkrétně tímto problémem zabývá, takže si nejsem jista, jestli jsem dostatečně kompetentní odpovědět na tak složitou otázku. Zároveň přemýšlím, jak se vyhnout klíše o naší postmoderní době, o tom, jak se trendy mění, míchají, vše se stává více fluidní a nejasné. Design je vždycky odrazem doby, ve které žijeme. Proto ho nelze vnímat nijak jinak, než jako kontextuální věc, jako něco, co je součástí vizuální kultury obecně. Něco, co zrcadlí společnost, ve které žijeme. A ta naše je naštěstí svobodná a otevřená. Můžeme všechno, ale to samozřejmě nese jistá rizika. „Přeoobrazení“, kterou trpíme, nutně vede k nepřehlednosti, a tak je čím dál těžší uchopit pozornost člověka. Nastává doba vizuální únavy a pro dnešního grafického designéra je to výzva – neztratit svoji individualitu v moři obrazů, zvuků a textů...

Líbí se vám logo naší školy?

Logo naší školy se mi líbí, myslím, že je současné a funkční zároveň.

Co byste vzkázala studentům naší školy?

Ať se snaží vytěžit maximum ze svého studia, protože pozornost, která je jim zde věnována, nemusí být pak samozřejmostí.

» RECENZE

Home-less

ČLOVĚK

Society of Shame

OGV – Komenského 10

24. 1. – 24. 3. 2019

Epos 257, Vendula Chalánková, František Novák, Timo, Toy_Box

Dne 24. ledna jsem se stal jedním z velkého množství návštěvníků Oblastní galerie Vysociny. Výstavu tvořilo pět menších výstav pěti různých umělců. Zpracovali, každý po svém, především téma bezdomovectví.

Jako prvním začnu člověkem, který se mi nejvíce vryl do paměti, a to Františkem Novákem. Ten si mě získal svojí myšlenkou a upřímným vystupováním. Jeho místnůstka byla excelentně kompozičně vyplněna kartonovými figurami zobrazující reálné lidi bez domova. Představovala jakýsi domov bezdomovců a my „normální“ lidé, jsme se tentokrát tlačili někde venku. Líbilo se mi propojení umění a reálné situace – něco opravdového, fyzického...

K zamýšlení byl i sestřih videí dlouhodobějšího díla od Epose. Tento člověk si na vlastní kůži a dobrovolně vyzkoušel, jaké je to se všeho vzdát a žít po 27 dní pouze z dobroty ostatních lidí. Na videu byly záběry ze dne, živoření, strava, ale i dávka kreativity a pohotovosti. Dostal moji pozornost dávkou čiré syrovosti. Žádný člověk malující si v teplíčku obrázků, ne, on zahodil věci a vydal se vstříc mrazu. Někdy mi přijde, že společnost si představuje život bez domova jako sci-fi, a tady jen přišli do vytopené místnosti a koukali na reálný svět.

Zvláštní dojem na mě zanechala spekulativně vyhlížející Toy box. Já se pořád nemohu rozhodnout, jestli jako jo, nebo ne... Toy Box v malé místnosti nabídla pro naše duše pár portrétů bezdomovců, kteří (jak sama řekla) nestrádají jen fyzicky, ale i psychicky. Nemají se komu svěřit, jsou duševní polomrtví, nemají motivaci se sebou něco učinit. Kázala i celkově o lidské krutosti a lhostejnosti. A to hlavně v narážkách (nebo spíše kruté kritice) na potřebu lidí žrát zvířecí maso. Ačkolí jsme si připadali díky Toy box jako banda masových vrahů a obecně mi přišla její výstava až jaksí stlačená, přetlačená, utlačovaná, no dobře... vlastně jsem si kvůli ní připadal dost nanic, musím uznat, že pozitivem je, že návštěvníkům vrazila tímto dílem přes hubu. Ano, bylo to jako by urvala topení a švihla mě s ním po hlavě. Ale ptám se: „Není to vlastně dobře?“

Co mi už ale nevrazilo, byla série několika komiků od Venduly Chalánkové. Nezauly mě jako její jiné práce, ale myslím, že můj názor je ovlivněn několika faktory, a to hlavně mojí plnou hlavou děl předchozích a přílišný houf lidí kolem.

Poslední místnost si vzal na starost Timo. Ten nám zde promítal pár svých outside výtvorů, což jsou jakési krátké slovní narážky nasprejované na různé objekty či předměty po ulicích. Většina z nich byla vtipná, jiné zase k zamýšlení a velkou část jsem ani nepochopil. Byly to takové věci, kterým se zasmějete, následně se zamyslíte a už vám to tak směšné nepřijde.

Tak a je to. To jsou moje dojmy z této vernisáže. Byl bych rád, kdyby se toto téma neřešilo jen proto, že je to snad až jakýsi dnešní trend, ale kdyby se někdo skutečně zamyslel a rozhodl se ostatním taky něčím vrazit.

» VYLOVENO

Poslední Markovi

LUCIE VYŠINSKÁ

Co když vše, co vidíš, se ti jen zdálo?
Co když, to co v sešitě máš, se neviditelným stalo?

Musím pustit tě a zapomenout,
zkouším nutit se, se srdcem však nelze hnout...

Křičím, ty však dál se směješ, teď mlčím...
a proč ty se chvěješ? Dostalo tě svědomí?

Jsem zlá, ale jen si trp...
však smích se tě vzdá a v mých očích si teď jen ubohej blb.

» VÝSTAVY

SOCIETY OF SHAME

OGV – Komenského 10

24. 1. – 24. 3. 2019

Epos 257, Vendula Chalánková, František Novák, Timo, Toy_Box. Umění, které zobrazuje to, před čím ostatní zavírají oči.

LIL PALEO & YOUNG NGUEN: FASCINACE

Galerie Nonstrop

3. 12. 2018 – 28. 2. 2019

Společná výstava dvou představitelů české graffiti scény.

FAUNA A FLORA

M&K Galerie

28. 2. 2019 – 25. 4. 2019

Výstava obrazů a grafik – Klára Stodolová, Andrea Tachezyová, Josef Saska, Jan Tichý a další.

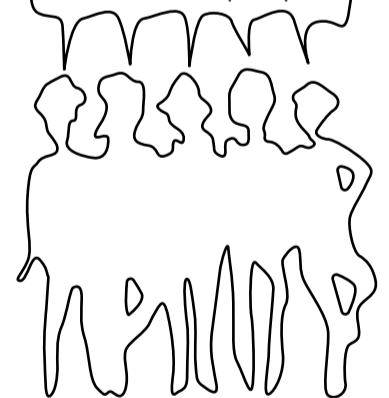
TOMÁŠ PILAŘ – KRAJINA

Dům Gustava Mahlera

6. 2. 2019 – 30. 3. 2019

Putování výtvarníka Tomáše Pilaře (1979) volným prostorem rozezvúčené krajiny Podlažicka.

Své příspěvky posílejte na redakce.harpiky@seznam.cz
Další téma: Kavárenské společenství doneslo puk opici

Titulní strana:

Titulní strana knihy 50 x 1

ADÉLA VYHNÁLKOVÁ, JAROSLAVA STRAKOVÁ

3.E, ateliér Reklamní tvorba

Uvnitř:

Zelené děti

ELIŠKA ZÁŘECKÁ

3.E, ateliér Malba a ilustrace

linoryt